

Arrest

nr. 298 116 van 1 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 16 augustus 2015, diende op 17 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 9 juni 2016 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 9 november 2016, nr. X).

1.2. Op 19 juli 2017 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Duitsland op 12 december 2016 (Eurodac). Op 10 augustus 2017 besliste de commissaris-generaal tot de weigering van inoverwegingname van het verzoek.

1.3. Op 20 januari 2022 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 10 mei 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 10 mei 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 20/01/2022
Overdracht CGVS: 08/03/2022

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 4 april 2023 van 9u30 tot 10u45, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Oger, loco Meester Chatchatrian, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawadle-clan te behoren. U bent geboren op 8 maart 1978 in de stad Mogadishu, in de wijk Darkhanley van het district Medina. U heeft uw hele leven in het district Medina gewoond. U bent drie keer gehuwd. U heeft twee kinderen uit de eerste twee huwelijken. Uw derde huwelijk was met Y.(...) B.(...) E.(...). Zij heeft drie kinderen uit een vorig huwelijk. U werkte sinds 2013 als transportmanager van een taxibedrijf in Mogadishu. In het jaar 2015 werd u benaderd door leden van de islamitische terreurorganisatie Al-Shabaab. Zij vroegen u om met hen te werken, maar u meldde dit en uiteindelijk kwam het tot een confrontatie met overheidstroepen. Daarop werd u door Al-Shabaab bedreigd en uiteindelijk verliet u Somalië op 31 mei 2015, per auto naar Kenia.

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 17 augustus 2015. Op 9 juni 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 9 november 2016. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en u reisde op 8 december 2016 naar de stad Mainz in Duitsland. U was ziek en u werd in Duitsland behandeld. U vroeg ook internationale bescherming in Duitsland. Op 18 juli 2017 werd u terug naar België gerepatriëerd. U diende in België een eerste volgende verzoek in op 19 juli 2017. Op 10 augustus 2017 besliste het CGVS tot weigering van een inoverwegingname van uw verzoek. U keerde opnieuw niet terug naar uw land van herkomst. U scheidde in het jaar 2017 van uw derde vrouw Y.(...) B.(...), gezien zij in Mogadishu een ander huwde. In het jaar 2018 kreeg u in België een legaal verblijf op basis van medische redenen (9ter). U huwde in België op 1 oktober 2019 met D.(...) O.(...) A.(...), die internationale bescherming geniet in België. Uw dochter S.(...) werd geboren op 21 oktober 2020 en uw dochter Sa.(...) werd geboren op 22 mei 2022. Op 24 augustus 2021 liep de termijn van uw verblijfsvergunning voor medische redenen af. Het laatste anderhalf jaar had u met deze verblijfsvergunning kunnen werken. Op 20 januari 2022 heeft u een tweede volgende verzoek om internationale bescherming ingediend, omwille van uw angst voor besnijdenis in hoofde van uw dochters. Uw verzoek werd ontvankelijk verklaard op 28 juni 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde in het kader van uw tweede volgende verzoek dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omwille van (1) de problemen met de islamitische terreurgroep Al-Shabaab – die u heeft opgeworpen in het kader van uw initiële verzoek en die volgens u nog steeds actueel zijn; en (2) omwille van uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw twee minderjarige dochters.

Wat betreft de motieven in verband met de terreurgroep Al-Shabaab, die u in het kader van uw tweede volgende verzoek aanbrengt – namelijk dat de problemen waarvoor u bent gevlucht nog steeds dezelfde zijn en zelfs nog erger zijn geworden (zie Verklaring DVZ, punt 16) - kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw

initiële verzoek heeft uiteengezet. Hierover moet dan ook worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 9 november 2016. Gezien u in verband met deze problemen ook geen enkel nieuw element heeft aangebracht, noch in uw verklaringen, noch in de vorm van enig document (zie administratief dossier DVZ), dient opgemerkt, dat de vaststellingen in het kader van uw initiële verzoek (zie beslissing (...), in administratief dossier) onverkort blijven gelden, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u geopperde problemen met de terreurgroep Al-Shabaab die u zou hebben gehad in uw land van herkomst, namelijk Somalië, en dat dan ook niet kan worden ingezien om welke redenen u een vrees zou moeten koesteren bij terugkeer naar uw geboortestad Mogadishu.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw twee minderjarige dochters, S.(...) en S.(...), dient opgemerkt, dat u ook omwille van deze motieven geen internationale bescherming kan worden toegekend. Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Immers, u kan niet aannemelijk maken dat u in Somalië daadwerkelijk persoonlijke problemen zou ondervinden omwille van uw tegenstand tegen de besnijdenis van uw dochters. U stelde dat het in Somalië vanzelfsprekend is om jonge meisjes te besnijden, en dat dit wordt gedaan door de moeders en [andere] vrouwen (zie notities CGVS, p.9). U stelde dat uw moeder soms vraagt of uw dochters al besneden zijn en dat u dan antwoordt dat deze praktijk hier niet mag en niet kan, en dat uw dochters nog jong zijn (zie notities CGVS, p.10). Zelf bent u tegen deze praktijk, en uw echtgenote evenzo, maar u weet niet of zij er ooit met haar moeder over spreekt (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd wat de reactie is van uw eigen moeder wanneer u haar vertelt dat u geen besnijdenis wil voor uw dochters, antwoordde u dat u de druk minder voelt omdat de afstand [tussen u en haar] groot is. U zegt haar gewoon dat het hier niet wordt gedaan en dat u het ook niet wil doen. Gevraagd of u uw dochters zou kunnen beschermen tegen besnijdenis wanneer u naar Somalië zou terugkeren, antwoordde u dat dit voor u niet mogelijk zou zijn, omdat er dan een enorme druk zou komen om het contact met uw moeder te verbreken en dat uw moeder u zou kunnen vervloeken. Gevraagd om welke redenen u druk zou ondervinden om het contact te verbreken, antwoordde u dat het uw moeder is en dat u niet tegen haar ingaat als u bij haar bent en haar wil een verplichting is. Gevraagd of u het contact niet kan verbreken en ergens anders kan gaan wonen [samen met uw dochters], antwoordde u dat dit niet kan en dat u ook geen contact kan verbreken. Gesteld dat het toch om de veiligheid van uw kinderen gaat, antwoordde u opnieuw dat u het niet kan doen en dat u geen bescherming kan garanderen aan uw kinderen. U kent ook geen organisaties in Somalië die zich actief verzetten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en die eventueel bescherming of hulp zouden kunnen bieden. U heeft nooit iets opgezocht over dergelijke organisaties omdat u op dit moment in België bent en problemen wil voorkomen. U zou pas opzoekingen doen als u in een problematische situatie terecht komt. U voegde eraan toe dat u problemen kan krijgen met de rest van uw familie wanneer u het contact met uw moeder zou verbreken. U bent zelf niet actief in een organisatie die zich verzet tegen vrouwenbesnijdenis (zie notities CGVS, p.12). U kent geen mensen die zich actief verzetten tegen vrouwenbesnijdenis. U stelde dat u, bij terugkeer naar Somalië, uw dochters niet de hele tijd in het oog zal kunnen houden en dat deze praktijk [vrouwenbesnijdenis] op twee minuten kan worden uitgevoerd. Gevraagd of u zelf problemen zou ondervinden in Somalië omdat uw dochters niet besneden zijn, antwoordde u bevestigend en zei u dat het een traditie is en dat niet enkel uw familie dit doet, maar de hele bevolking. Nogmaals gevraagd wat er dan zou kunnen gebeuren bij terugkeer naar Somalië, zei u dat u er vanuit de gemeenschap discriminatie kan ondervinden. Gevraagd hoe u dan zou worden gediscrimineerd, antwoordde u dat al de meisjes van uw familie besneden zijn en dat u buiten de clan zou vallen, samen met uw dochters. U bent ook bang dat ze de kinderen zouden aanpakken omdat deze niet besneden zijn. Echter, uit bovenstaande verklaringen kan enkel worden afgeleid dat uw enige persoonlijk vrees bij terugkeer naar Somalië, in verband met uw tegenstand tegen de besnijdenis van uw dochters, te maken heeft met familiale problemen. U vreest discriminatie vanuit de clan en uit de familie (zie notities CGVS, p.12), maar op geen enkele manier bent u in staat deze vrees verder concretiseren. Immers, u blijkt niet bereid om te breken met uw familie om de veiligheid van uw dochters te garanderen en u stelt enkel dat u het contact met uw moeder niet kan verbreken (zie notities CGVS, p.11). U bent niet actief in enige organisatie tegen besnijdenis, noch bent u bekend met enige organisaties tegen besnijdenis.

Gegeven het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u dan ook niet aannemelijk maken enige vrees te koesteren bij terugkeer naar Somalië omwille van uw tegenstand tegen de besnijdenis van uw dochters, die momenteel in België verblijven. U maakt dientengevolge niet aannemelijk dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden

genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In verband met uw minderjarige dochter S.(...), geboren op [...] oktober 2020 in Antwerpen, hebt u, wat haar betreft een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming ingediend (zie dossier [...]), (...)waarbij een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië werd aangehaald. Na een grondig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw dochter, heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Wat betreft uw dochter Sa.(...), geboren op [...] mei 2022 in Antwerpen, dient opgemerkt dat u voor haar geen afzonderlijk verzoek heeft ingediend, noch is zij betrokken bij uw onderhavige verzoek, of ingeschreven op uw bijlage 26. De vrees die u aanhaalde in hoofde van uw dochter Sa.(...), kan dan ook niet worden beoordeeld.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek: “§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.” §2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winst oogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.” § 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar. § 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.” § 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering: “Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.” Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.” De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde geboorteaktes van uw dochters S.(...) en Sa.(...), dient opgemerkt, dat zij niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Deze aktes geven enkel aan dat S.(...) en Sa.(...) in België zijn geboren en zeggen niets over de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Somalië.

Wat betreft het door u neergelegde rijbewijs, afgegeven in Mogadishu, dient opgemerkt, dat dit document opnieuw niets wijzigt aan bovenstaande vaststellingen. Het document geeft aan dat u werkte in een taxibedrijf in Mogadishu, hetgeen in bovenstaande vaststellingen niet wordt betwist.

Ook de door u neergelegde documenten in verband met uw verblijf in België, namelijk uw medische documenten, uw verklaringen van het OCMW en uw Belgische verblijfskaart, kunnen niets wijzigen aan de gedane vaststellingen. Deze documenten geven aan dat u in België een tijdelijk verblijf heeft gekregen omwille van medische redenen. Opnieuw, worden uw verklaringen in verband hiermee niet betwist, noch hebben zij enige invloed op uw vrees bij terugkeer naar Somalië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt nog steeds geen geloof te hechten aan haar problemen die zij heeft gekend met Al Shabab en die haar hebben gedwongen om het land te verlaten. Verzoekende partij weet niet wat zij nog meer zou kunnen doen om haar problemen te bewijzen, maar volhardt hierover altijd de waarheid te hebben verteld. In geval van terugkeer vreest zij voor haar leven door de bedreigingen van Al Shabab, het gevaar voor de besnijdenis van haar dochters én de bedreigingen en discriminatie die zijzelf dreigt te ondergaan omwille van haar dochters die niet besneden zouden zijn: p. 9 CGVS

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9]

Zij heeft dat ook duidelijk aangegeven tijdens het gehoor: p. 10 CGVS

[Ibid., p. 10]

Verzoekende partij is absoluut tegen de besnijdenis van haar dochters en zou hen niet kunnen beschermen tegen deze diepgewortelde traditie in Somalië: p. 11 CGVS

[Ibid., p. 11]

p. 12 CGVS

[Ibid., p. 12]

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij erkent aldus de vrees voor besnijdenis die er bestaat in hoofde van de dochters van verzoekende partij én erkende S.(...) reeds als vluchteling.

[kopie erkenningsbeslissing dochter S.]

Verwerende partij meent echter de asielaanvraag van verzoekende partij te kunnen loskoppelen van de aanvraag van haar dochter en haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Zij stelt hieromtrent het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft nochtans duidelijk gemaakt dat ook zij gevisieerd zal worden door haar familie en door de bevolking indien zij zou weigeren om haar dochters te laten besnijden. Verwerende partij heeft de impact hiervan niet correct ingeschat en/of correct beoordeeld.

Wat er ook van zij, verzoekende partij bevindt zich thans in een onmogelijke situatie. Enerzijds kan zij niet terugkeren omwille van het statuut van haar dochter (die niet mag terugkeren), anderzijds laat ook de wet op gezinshereniging haar geen enkele mogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen.

Cf. artikel 10, §1, 7° VW:

[citaat voormeld artikel]

In casu kwam de dochter van de verzoekende partij niet binnen in het Rijk als niet-begeleide minderjarige, waardoor de wetgeving inzake gezinshereniging haar geen soelaas kan bieden.

II.1.3. Tot voor kort erkende de verwerende partij de moeilijke situatie waarin ouders van een erkende minderjarige vluchteling zich gevonden en kende zij hen tevens het afgeleide vluchtelingenstatuut toe.

Bovendien, verwerende partij heeft steeds een erg duidelijke richtlijn gehanteerd wat betreft de erkenning van ouders wiens kinderen erkend werden als vluchtelingen:

[citaat <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/beleid-cgvs-als-rvv-een-kind-erkent-alsvluchteling-en-de-ouders-niet>]

II.1.4. Verzoekende partij diende in haar naam en in naam van haar dochter een asielaanvraag in en maakte tijdens het gehoor herhaaldelijk duidelijk te vrezen voor besnijdenis van haar dochter. Verzoekende partij meent dat verwerende partij op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van de dochter van verzoekende partij. Verwerende partij erkent aldus dat in hoofde van de dochter van verzoekende partij een ernstig risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat in Somalië en erkende haar als vluchteling. Zij meent echter dat er in casu “specifieke elementen” voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om het dossier van verzoekende partij en haar dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling en de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen. Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij hoegenaamd niet! Indien verwerende partij de mening is aangedaan dat er bescherming dient te worden geboden aan de dochter van verzoekende partij, dan dient er tevens – conform het beginsel van familiale eenheid – bescherming te worden geboden aan verzoekende partij. Wat er ook van zij, er wordt niet getwijfeld aan het feit dat de dochter van verzoekende partij een ernstig risico loopt op besneden te worden bij terugkeer. Meer zelfs, de verwerende partij meent dat controle hierop jaarlijks in België nodig is, gezien de besnijdenisproblematiek inherent is aan mensen met de Somalische etnie. De dochter werd dan ook erkend als vluchteling en kan onmogelijk “terugkeren”. Verzoekende partij is de vader, ouder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind en verantwoordelijk voor de opvang opvoeding en opleiding van het kind. Het tart werkelijk alles dat verwerende partij meent de asielaanvraag van verzoekende partij en haar dochter apart te kunnen behandelen en aan de ene internationale bescherming te geven en de andere simpelweg aan haar lot over te laten. Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog!! Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij de vader is van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen. Zij meent echter dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de familiale eenheid om eveneens bescherming te krijgen in België – quod certe non.

II.1.5. In het verleden vond reeds een gelijkaardige discussie plaats, waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen.

De Raad van State (RvS) vernietigde op 16 december 2014 een beslissing van de RvV omdat deze niet inging op de geuite vrees van de moeder dat zij de besnijdenis van haar dochter als haar eigen lijden beschouwt, temeer zij zelf het slachtoffer geworden was van deze praktijk. De RvS oordeelde dat het niet correct was van de RvV de vrees van het kind daaromtrent los te koppelen van die van de ouder als die aangaf dat ze dezelfde vrees had, en die bovendien hoofdaanvrager was (RvS arrest nr. 229.574 van 16-12-2014).

Op grond van welke recente rechtspraak van de RvV inzake vrouwen besnijdenis het CGVS thans terugkomt op haar beleid en het principe van gezinseenheid restrictief interpreteert is vooralsnog niet duidelijk.

In de motivering van de recente beslissingen wordt immers niet verwezen naar concrete rechtspraak van de RvV.

In minstens twee recente arresten van 15 januari 2019 en 8 oktober 2018 inzake vrouwenbesnijdenis merkte de Raad op dat pragmatisme en soepelheid moeten worden gehanteerd met betrekking tot de toepassing van het principe van gezinseenheid.

- Arrest 15 januari 2019 (RvV nr 215 176 van 15 januari 2019):

In dit arrest bracht een Guinese vader in het kader van een tweede asielaanvraag als nieuwe elementen naar voor het gegeven dat hij intussen partner was geworden van een vrouw die als vluchteling werd erkend op grond van een vrees voor genitale verminking van haar dochter en waarmee hij nadien zelf een dochter en zoon kreeg die erkend werden als vluchteling, respectievelijk omwille van een eigen vrees voor besnijdenis en gezinseenheid.

Het CGVS oordeelde ten eerste dat de vrees van de Guinese vader zonder voorwerp was geworden nu zijn dochter al erkend werd als vluchteling en verwierp ten tweede het principe van familiale eenheid omdat de verwantschap met zijn erkende partner (en kinderen) nog niet bestond in het land van herkomst, onder verwijzing naar artikel 2 sub j) van de Kwalificatierichtlijn.

Tussen het neerleggen van het verzoekschrift en de zitting bij de RvV wordt de Guinese verzoeker bovendien opnieuw vader van een nieuwe dochter, zodat hij in een aanvullende nota als nieuwe element ook een vrees voor besnijdenis in hoofde van deze tweede dochter opwerpt.

De Raad waarschuwt het CGVS waarschuwt door zeer uitgebreid stil te staan bij het belang van een correcte toepassing van het principe van familiale eenheid:

[citaat voormeld arrest]

Aldus komen in deze redenering twee interessante aspecten naar voren. Ten eerste valt op dat de Raad de notie 'famille nucléaire' verkiest boven 'famille à charge' zoals in de beslissing van het CGVS wordt gehanteerd. In navolging van de richtlijnen van UNCHR, herinnert de Raad eraan dat het principe van gezinseenheid pragmatisch en met de nodige soepelheid moet worden toegepast.

Hoewel de Raad eraan herinnert dat de gezinsscel in theorie reeds in het land van herkomst moest ontstaan zijn, legt ze ten tweede effectief pragmatisme en soepelheid aan de dag door het principe van gezinseenheid te bekijken in het licht van het 'réfugié sur place'-concept. Terecht wijst de RVV erop dat wanneer het zoals in casu gaat om een "réfugié sur place", het referentiemoment om te bepalen of er sprake is van gezinseenheid zich verplaatst naar het moment waarop de feiten die aanleiding gaven tot de erkenning plaatsvonden. Aldus moet de vraag gesteld worden of de gezinsscel reeds bestond op het moment van de geboorte van de dochter in België, quod in casu.

- Arrest 8 oktober 2018 (RVV nr 210 639 van 8 oktober 2018):

De Raad vertrekt opnieuw van het 'réfugié sur place'-concept en verkiest duidelijk de hoedanigheid als "membre de la famille nucléaire" boven het 'ten laste' zijn.

[citaat voormeld arrest]

De Raad is in dit arrest zelfs nog verder gegaan in die zin dat zij letterlijk de materiële afhankelijkheidsvoorwaarde die het CGVS hanteert in vraag durfde te stellen:

In casu kan tevens gesteld worden dat de verzoekende partij een "réfugié sur place" is sinds de geboorte van haar dochter.

Er kan moeilijk gesteld worden dat de vrees van haar dochter niet haar vrees is als vader. Bovendien dreigt de verwerende partij van het statuut van de dochter een lege doos te maken als de verzoekende partij geen afgeleid statuut krijgt. Er kan immers moeilijk van haar verwacht worden dat zij haar dochter in België beschermt als zij hier niet mag zijn.

II.1.7. Bovendien dreigt de thans bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter te ondermijnen.

De verzoekende partij dient ofwel terug te keren (wat gelet op het statuut van haar dochter niet kan), ofwel in de illegaliteit te gaan leven.

Aldus zou zij niet in staat zijn om haar dochter de menswaardige opvoeding te geven, die deze op grond van haar vluchtelingenstatus verdient. De verzoekende partij kan immers niet werken (omwille van de afwezigheid van enig verblijfsstatuut), noch heeft zij toegang tot enige bijstand.

Daarnaast wordt er tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat de dochter van de verzoekende partij zal opgroeien zonder vader – nochtans moet de richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen – considerans 18 van de richtlijn:

[citaat voormelde considerans]

Tevens is de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, waar bovenstaande considerans naar verwijst:

[citaat voormeld artikel]

Ook UNHCR stelt in paragraaf 181-188 van zijn 'Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status' het beginsel van eenheid van gezin voorop en oordeelt dat een afgeleide vluchtelingenstatus mogelijk moet zijn voor gezinsleden. Ook de Kwalificatierichtlijn zelf roept de lidstaten op om de instandhouding van het gezin te waarborgen en het belang van het kind in acht te nemen. Volgens het Internationaal Kinderrechtenverdrag moeten de verdragsstaten waarborgen dat een kind niet van zijn ouders gescheiden wordt tegen zijn wil als dit niet noodzakelijk is om het hoger belang te waarborgen.

Ook de verwerende partij is hiertoe gehouden.

Verwerende partij zal misschien voorhouden dat verzoekende partij een gezinshereniging zou kunnen aanvragen met haar dochter die erkent werd al vluchteling, echter niets is minder waar.

Immers, gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekende partij, gezien dat niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige – zoals in casu!

Als de verwerende partij genitale verminking dermate belangrijk vindt dat dit een beschermingsstatuut voor de dochter verantwoordt, dan is het onbegrijpelijk dat zij ditzelfde statuut hierna weer ondermijnt door de moeder niet als "réfugié sur place" te beschouwen.

Nochtans verantwoordt het hoger belang van het kind in casu tevens een statuut voor de vader.

II.1.8 Verwerende partij schendt aldus manifest de 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, artikel 23, §2 i° artikel 2, j, van de richtlijn 2011/95/EU.

Voormelde artikelen werden tevens geschonden doordat zij niet conform considerans 18 van de richtlijn 2011/95/EU gelezen werden.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker kan door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen aangaande zijn vrees voor Al-Shabaab geen afbreuk doen aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Wat betreft de motieven in verband met de terreurgroep Al-Shabaab, die u in het kader van uw tweede volgende verzoek aanbrengt – namelijk dat de problemen waarvoor u bent gevlucht nog steeds dezelfde zijn en zelfs nog erger zijn geworden (zie Verklaring DVZ, punt 16) - kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw initiële verzoek heeft uiteengezet. Hierover moet dan ook worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 9 november 2016. Gezien u in verband met deze problemen ook geen enkel nieuw element heeft aangebracht, noch in uw verklaringen, noch in de vorm van enig document (zie administratief dossier DVZ), dient opgemerkt, dat de vaststellingen in het kader van uw initiële verzoek (zie beslissing 1520418, in administratief dossier) onverkort blijven gelden, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u geopperde problemen met de terreurgroep Al-Shabaab die u zou hebben gehad in uw land van herkomst, namelijk Somalië, en dat dan ook niet kan worden ingezien om welke redenen u een vrees zou moeten koesteren bij terugkeer naar uw geboortestad Mogadishu.”

Daarnaast voert verzoeker aan dat hij niet kan terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van zijn twee minderjarige dochters. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zijn dochter S. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend en voert aan dat het principe van eenheid van gezin ten onrechte niet werd toegepast.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad een afzonderlijke beslissing nam in hoofde van verzoeker en zijn dochter S. en de hoedanigheid van vluchteling van S. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing echter terecht aan dat:

“In verband met uw minderjarige dochter S.(...), geboren op [...] oktober 2020 in Antwerpen, hebt u, wat haar betref een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming ingediend (zie dossier (...)), waarbij een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië werd aangehaald. Na een grondig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw dochter, heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Artikel 23, tweede lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet. Uit het arrest *“Ahmedbekova”* van het Hof van Justitie blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68). De Raad stelt te dezen vast dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige andere interne of internationale rechtsnorm die door verzoeker wordt ingeroepen, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste. Waar verzoeker nog informatie toevoegt van de VN met betrekking tot de eenheid van gezin, merkt de Raad op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevatten waarop verzoeker zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal of de Raad niet kan worden gedwongen, op grond van deze richtlijnen, om verzoeker te erkennen als vluchteling louter omdat zijn dochter S.(...) als vluchteling werd erkend. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers dochter S.(...) werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die gemaakt werd in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming, dat hij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met zijn dochter. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van zijn dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot hem moet worden uitgebreid. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat hij niet wil dat zijn dochter wordt besneden.

Waar verzoeker verder nog stelt dat hij wel een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat hij dreigt geïsoleerd te worden door zijn familie en door de bevolking indien hij zou weigeren om zijn dochters te laten besnijden, wijst de Raad op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

"Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw twee minderjarige dochters, S.(...) en Sa.(...), dient opgemerkt, dat u ook omwille van deze motieven geen internationale bescherming kan worden toegekend. Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Immers, u kan niet aannemelijk maken dat u in Somalië daadwerkelijk persoonlijke problemen zou ondervinden omwille van uw tegenstand tegen de besnijdenis van uw dochters. U stelde dat het in Somalië vanzelfsprekend is om jonge meisjes te besnijden, en dat dit wordt gedaan door de moeders en [andere] vrouwen (zie notities CGVS, p.9). U stelde dat uw moeder soms vraagt of uw dochters al besneden zijn en dat u dan antwoordt dat deze praktijk hier niet mag en niet kan, en dat uw dochters nog jong zijn (zie notities CGVS, p.10). Zelf bent u tegen deze praktijk, en uw echtgenote evenzo, maar u weet niet of zij er ooit met haar moeder over spreekt (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd wat de reactie is van uw eigen moeder wanneer u haar vertelt dat u geen besnijdenis wil voor uw dochters, antwoordde u dat u de druk minder voelt omdat de afstand [tussen u en haar] groot is. U zegt haar gewoon dat het hier niet wordt gedaan en dat u het ook niet wil doen. Gevraagd of u uw dochters zou kunnen beschermen tegen besnijdenis wanneer u naar Somalië zou terugkeren, antwoordde u dat dit voor u niet mogelijk zou zijn, omdat er dan een enorme druk zou komen om het contact met uw moeder te verbreken en dat uw moeder u zou kunnen vervloeken. Gevraagd om welke redenen u druk zou ondervinden om het contact te verbreken, antwoordde u dat het uw moeder is en dat u niet tegen haar ingaat als u bij haar bent en haar wil een verplichting is. Gevraagd of u het contact niet kan verbreken en ergens anders kan gaan wonen [samen met uw dochters], antwoordde u dat dit niet kan en dat u ook geen contact kan verbreken. Gesteld dat het toch om de veiligheid van uw kinderen gaat, antwoordde u opnieuw dat u het niet kan doen en dat u geen bescherming kan garanderen aan uw kinderen. U kent ook geen organisaties in Somalië die zich actief verzetten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en die eventueel bescherming of hulp zouden kunnen bieden. U heeft nooit iets opgezocht over dergelijke organisaties omdat u op dit moment in België bent en problemen wil voorkomen. U zou pas opzoekingen doen als u in een problematische situatie terecht komt. U voegde eraan toe dat u problemen kan krijgen met de rest van uw familie wanneer u het contact met uw moeder zou verbreken. U bent zelf niet actief in een organisatie die zich verzet tegen vrouwenbesnijdenis (zie notities CGVS, p.12). U kent geen mensen die zich actief verzetten tegen vrouwenbesnijdenis. U stelde dat u, bij terugkeer naar Somalië, uw dochters niet de hele tijd in het oog zal kunnen houden en dat deze praktijk [vrouwenbesnijdenis] op twee minuten kan worden uitgevoerd. Gevraagd of u zelf problemen zou ondervinden in Somalië omdat uw dochters niet besneden zijn, antwoordde u bevestigend en zei u dat het een traditie is en dat niet enkel uw familie dit doet, maar de hele bevolking. Nogmaals gevraagd wat er dan zou kunnen gebeuren bij terugkeer naar Somalië, zei u dat u er vanuit de gemeenschap discriminatie kan ondervinden. Gevraagd hoe u dan zou worden gediscrimineerd, antwoordde u dat al de meisjes van uw familie besneden zijn en dat u buiten de clan zou vallen, samen met uw dochters. U bent ook bang dat ze de kinderen zouden aanpakken omdat deze niet besneden zijn. Echter, uit bovenstaande verklaringen kan enkel worden afgeleid dat uw enige persoonlijk vrees bij terugkeer naar Somalië, in verband met uw tegenstand tegen de besnijdenis van uw dochters, te maken heeft met familiale problemen. U vreest discriminatie vanuit de clan en uit de familie (zie notities CGVS, p.12), maar op geen enkele manier bent u in staat deze vrees verder concretiseren. Immers, u blijkt niet bereid om te breken met uw familie om de veiligheid van uw dochters te garanderen en u stelt enkel dat u het contact met uw moeder niet kan verbreken (zie notities CGVS, p.11). U bent niet actief in enige organisatie tegen besnijdenis, noch bent u bekend met enige organisaties tegen besnijdenis."

"Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde geboorteaktes van uw dochters S.(...) en Sa.(...), dient opgemerkt, dat zij niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Deze aktes geven enkel aan dat S.(...) en Sa.(...) in België zijn geboren en zeggen niets over de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Somalië."

Wat betreft het door u neergelegde rijbewijs, afgegeven in Mogadishu, dient opgemerkt, dat dit document opnieuw niets wijzigt aan bovenstaande vaststellingen. Het document geeft aan dat u werkte in een taxibedrijf in Mogadishu, hetgeen in bovenstaande vaststellingen niet wordt betwist.

Ook de door u neergelegde documenten in verband met uw verblijf in België, namelijk uw medische documenten, uw verklaringen van het OCMW en uw Belgische verblijfskaart, kunnen niets wijzigen aan de gedane vaststellingen. Deze documenten geven aan dat u in België een tijdelijk verblijf heeft gekregen omwille van medische redenen. Opnieuw, worden uw verklaringen in verband hiermee niet betwist, noch hebben zij enige invloed op uw vrees bij terugkeer naar Somalië."

“Gegeven het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u dan ook niet aannemelijk maken enige vrees te koesteren bij terugkeer naar Somalië omwille van uw tegenstand tegen de besnijdenis van uw dochters, die momenteel in België verblijven.

U maakt dientengevolge niet aannemelijk dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Betreffende verzoekers argumentatie dat zowel door de commissaris-generaal als door de Raad bepaalde verwachtingen worden gecreëerd en het *in casu* niet verantwoord is waarom gelijkaardige gevallen ongelijk of anders zouden worden behandeld, herhaalt de Raad dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Verzoekende partij kan uit de arresten van de Raad, net als evenmin uit de beslissingen en een bepaald beleid of richtlijn van de commissaris-generaal, geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven.

Wat tot slot de vraag om de invloed van het belang van het kind in rekening te brengen betreft, kan worden volstaan met op te merken dat dit ongetwijfeld moet worden geëerbiedigd, maar dat het in het kader van het onderhavige beroep verder niets specifiek kan toevoegen.

De Raad wijst er finaal op dat het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming niet bestaat om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te bevestigen doch wel om na te gaan of verzoeker internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het is aan verzoeker om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, bevat het verzoekschrift geen concrete grieven of elementen dat hij hiervoor in aanmerking zou komen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP